

Anne van Amsterdam

Een andere werkelijkheid

Mijn oude huis was knus, maar beperkte in toenemende mate mijn bewegingsvrijheid door alle spullen die de ruimte vulden. Tegen mijn boekenkasten stonden stapels boeken en tijdschriften, sommige waren wel een meter hoog. Onderop had ik de grote en dikke boeken gelegd en daarboven de kleinere en lichtere. De meeste lagen daar al twee jaar onbewogen in dezelfde volgorde. Soms vroeg ik me af in welke staat de boeken zich bevonden die ik niet kon zien. De buitenkant zoog ik regelmatig af met de stofzuiger, maar wat zich daarachter afspeelde ontging me natuurlijk. De gedachte dat honderden zilvervisjes de tijd van hun leven hadden, zette ik onmiddellijk van me af. De boeken die ik wilde lezen of voor mijn werk nodig had, lagen in het zicht op mijn tafel, op mijn bank en naast mijn bed. Als er iemand langskwam, wat af en toe gebeurde, zette ik ze op de grond.

Wanneer je mijn huis binnenkwam, vielen eerst de boeken op. Mocht iemand verder kijken, dan zouden de kruidenpotjes in de keuken de aandacht trekken: zo'n honderd potjes met kruiden uit de hele wereld, geordend per land. Ik gebruikte ze voor de diners die ik bereidde voor onze vrienden, zijn vrienden, als ik eerlijk ben. Eigenlijk zaten alleen mijn vriendin Suze en haar partner er weleens bij. Vrolijke, grappige Suze, ik begrijp nog altijd niet waarom ze na haar scheiding van Kees niet meer wilde komen.

Aanvankelijk overlegden Johan en ik uitgebreid over het menu, maar allengs liet hij aan mij over wat we gingen eten. Tenslotte maakte ik alle gangen alleen klaar. Hoewel ik de gezelligheid van het samen koken miste, was ik er trots op dat ik een mooie maaltijd op tafel kon zetten. Volgens Johan had ik de 'touch' van een chef. Dit verkondigde hij ook tegenover zijn vrienden. Ik voelde me geveleid dat hij zo opschepte over mijn kookkunst en maakte steeds moeilijker gerechten.

Een uur voordat de gasten arriveerden, kwam hij binnen met de wijn. Ik herinner me dat hij me in mijn hals kuste als ik in de bouillon roerde of peperkorrels over de burrata maalde. En dat hij zijn armen van achteren om mijn middel sloeg en in mijn oor fluisterde:

'Schoonheid van me, ik verheug me op het toetje...', en ik zijn handen naar mijn borsten voelde gaan.

'Stop lieverd, straks strooi ik zout op de clafoutis!'

'Een beetje pittigheid lijkt me heerlijk.' Een kus onder mijn oor en een hand tegen mijn schaamheuvel deden me smelten. Ik draaide me om en werd meteen vol gezoend op mijn mond.

'Als we nu niet stoppen, moeten we straks uit eten.'

'Lieve schat, ik wil jou en jouw heerlijke eten.' Hij lachte, gaf me nog een kus en liet me los.

Hierop legde ik de laatste hand aan de amuses en ging daarna naar mijn slaapkamer om me te verkleeden en op te maken. Ik wilde een aantrekkelijke chef zijn, voor zijn vrienden en voor hem. Zijn stralende blik wanneer ik terugkwam, gaf me de zekerheid dat hij van me hield.

Sinds de dood van Johan gebruikte ik alleen de bovenste potjes met Italiaanse kruiden. Om plaats te maken voor mijn dichtbundels, had ik mijn kookboeken op het aanrecht gezet. Mijn werkplek was hierdoor geslonken tot vijftig centimeter. Ik nodigde niemand meer te eten.

Ook mijn kledingkast was propvol. Per jaargetijde stopte ik de kleren die ik niet droeg in plastic Turken-tassen onder mijn bed. De wisseling van seizoenen waar ik vroeger zoveel van hield, veroorzaakte inmiddels een steeds diepere lethargie. Alleen al het idee dat ik mijn kast in- en uit moest ruimen stond me tegen. Mijn uitstelgedrag ging zover dat ik nieuwe kleren kocht als mijn truien echt te warm waren geworden voor zomerse temperaturen. Zo langzamerhand had ik een laagjes-garderobe die voor ieder seizoen geschikt was.

Na Johans dood had ik het contact met mijn zusje weer opgepakt. Ze vroeg me soms waarom ik niets weggooide. Dan antwoordde ik dat ik alles goed kon gebruiken als ik naar een groter huis zou verhuizen. Dat dat mijn plan was. De waarheid was dat mijn spullen dierbare herinneringen droegen aan de gelukkigste tijd van mijn leven. De boeken die ik samen met Johan had gelezen, van hem gekregen had. De kruiden die we in kleine stalletjes in Azië of Afrika gekocht hadden. Mijn kobaltblauwe jurk met rugdecolleté waar hij zo verrukt van was en die ik niet meer heb gedragen, omdat hij verbonden was aan hem, aan zijn verlangen als hij me uitkleedde.

En dan zijn kleren. Onder het hoofdeinde van mijn bed lag de tas met zijn door mij dat weekend gewassen hardloopbroek, shirt en jack. Omdat hij naar een congres ging, had hij ze bij me achtergelaten. Maar vooral zijn overhemd, boxer en sokken zijn onmisbaar voor me. Hij had ze in mijn wasmand gestopt, vlak voor hij vertrok. Ik heb ze nooit meer gewassen. Ik bewaar ze in een blik. Af en toe stop ik mijn gezicht hierin en verbeeld ik me dat ik tegen zijn naakte borst lig.

Zes maanden geleden ben ik verhuisd. Dankzij de erfenis van mijn oma, die lieve schat, kon ik dit huis kopen. Het is bijna twee keer zo groot als mijn vorige. De indeling beviel me meteen: een ruime en suite kamer, aan de voorkant een royale keuken met uitzicht op een park, een slaapkamer met balkon aan de achterkant op het noordoosten en wat ik bij mezelf noem 'een geheime kamer'. Wie mijn huis binnenkomt denkt dat de deur in de hal een garderobekast is. De eerste keer dat ik hier kwam dacht ik dit ook en was verbaasd toen de makelaar me de extra kamer achter de deur liet zien. Het is een vierkante kamer met een klein en een groot raam. Het grote raam kijkt uit op een reusachtige beuk, het kleine raam op mijn slaapkamerbalkon. Ik zet het meestal op een kier voor frisse lucht. Zodra ik deze kamer zag besloot ik daar de spullen van Johan op te bergen. Tegen de muur zette ik een stellingkast tot aan het plafond voor zijn boeken en ik kocht een commode. Het blik met zijn overhemd, boxer en sokken zette ik er bovenop. In de laden borg ik zijn sportkleding, zijn haarborstel en toiletspullen, zijn lievelingskruiden, een paar tijdschriften waarin hij aantekeningen had gemaakt en de cadeaus die ik hem had gegeven. Ik vroeg hem eens waarom hij ze bij mij achterliet. Me liefdevol aankijkend, zei hij: "Jouw huis wordt daardoor een beetje van mij."

De kamer draagt de geur van Johan. Ik zit er vaak in de rode Gispen stoel uit mijn ouderlijk huis en kijk dan naar de vogels in de beuk. Nu het zomer is, zie ik 's avonds vleermuizen rondvliegen op jacht naar insecten. Als ik er rust voor heb, ga ik wat lezen. Op dit moment ben ik bezig met *Solar* van Ian McEwan. Zijn hoofdpersoon "Beard" is kwantumfysicus en legt uit dat er spookachtige verbanden op lange afstand kunnen bestaan. Geïntrigeerd hierdoor

ga ik googelen en lees dat bewustzijn beschouwd kan worden als kwantum informatie en zo behouden kan blijven in het universum. Mensen zouden dan na hun dood kunnen voortbestaan in parallelle werkelijkheden of dimensies. De onderbouwing hiervan duizelt me en ik stop met lezen. Ik ga de geheime kamer uit en mijn opgeruimde huis in.

Omdat de spullen van Johan een mooie plek hebben gekregen, was ik in staat afscheid te nemen van al mijn overvloedige bezittingen. Kleding die ik nooit meer zal dragen heb ik in een container gestopt, de oude kruiden, behalve Johans lievelingskruiden, heb ik weggegooid. De boeken die aangevreten waren, helaas toch gebeurd, heb ik in de papierbak gestort, evenals de bergen kranten en tijdschriften. Eindelijk heb ik ruimte in mijn huis en zin om er met vrienden af te spreken. Ze zeggen dat ik er ontspannen uitzie. Ik merk dit zelf ook, slaap weer diep en vast.

Sinds een paar dagen heb ik vreemde dromen. Ik lig in de armen van een man. Hij streelt me over mijn billen, pakt zachtjes mijn borsten vast en ik voel een streling van vingers rond en in mijn vagina. Ik word nat wakker. Omdat het me nu al drie nachten achter elkaar overkomt, vraag ik me af of ik wel droom. Ik lijk een minnaar zonder lichaam te hebben. De vierde nacht kom ik met hem in gesprek. Hij vertelt dat hij zich in de derde dimensie bevindt en dat hij binnenkort, als de drie jaar vanaf zijn dood voorbij zijn, overgaat naar de vierde dimensie. Op dat moment kan hij geen contact meer leggen met levende wezens. Ik beseef dat mijn minnaar zonder lichaam Johan is en voel me gloeien van vreugde. Hij vertelt dat hij me al tijden zocht, eerst in mijn oude huis, waar ik natuurlijk niet was, vervolgens op plekken waar ik weleens kwam en opeens zijn geur in mijn geheime kamer rook. Van daaruit kon hij via de kier in het kleine raam door mijn open balkondeuren in mijn dromen komen om me te beminnen.

‘Hoe kan dat?’ vraag ik verbijsterd.

‘Ach lieverd, het gaat mijn verstand ook te boven. Ik ben een sliert geworden, een onzichtbare sliert.’ Ik voel zijn aanrakingen en zwijmel van geluk.

‘Het lijkt of je vingers hebt.’

‘Dat zijn mijn zwellichamen.’

‘Je bent opgewonden!’

‘Altijd bij jou, dat weet je toch?’

‘Ik voel me zo gelukkig. Ik wil bij je zijn. Jou voelen en ruiken.’

Johan zegt dat dit alleen mogelijk is als ik in zijn armen sterf voordat hij naar de vierde dimensie overgaat. We moeten dus opschieten. Hij verlangt naar me.

Ik realiseer me dat hij precies drie jaar geleden om half vijf in de ochtend gestorven is.

‘Heb je slaaptabletten?’ hoor ik hem vragen.

‘Hoezo?’

‘Als je er genoeg hebt en deze in één keer doorslikt, kun je bij mij komen. Lukt dat?’

‘Ja.’

‘Dan was het dus niet Suze.’

‘Suze, mijn beste vriendin, die kort na jouw dood zelfmoord heeft gepleegd, wat heeft zij hiermee te maken?’

‘Ze is voor niets gestorven. Maar dat doet er niet toe, je moet nu de tabletten pakken, Annette, en een glas water. Anders zijn we te laat.’

‘Hoezo is Suze voor niets gestorven?’

‘Ik dacht dat ze mij een slaaptablet had gegeven en dat ik daardoor dat dodelijke ongeluk kreeg.’

‘Je had iets met Suze?’

‘Niets serieus. Nadat ik die laatste nacht bij jou was weggegaan, ben ik naar haar gereden en heb ik het uitgemaakt.’

‘Uitgemaakt?’

‘Ja, dat zei ik toch. Ik vertelde haar dat ik met een andere vrouw een nieuw leven wilde beginnen in Spanje. Ze schreeuwde, hilde en klampte zich aan me vast. Om haar te troosten heb ik nog een drankje met haar gedronken. Toen ik later terugkwam om haar voor mijn dood te straffen, geloofde ze blindelings dat ik haar mee zou nemen. De rest is onbelangrijk, ik wil met jou zijn, Annette.’

Ik voel zijn strelingen, een kus, mijn verlangen naar hem.

‘Pak alsjeblieft die slaaptabletten en een glas water. We hebben nog maar vier minuten.’

Slaapdronken loop ik naar mijn badkamer om de tabletten uit mijn medicijnkastje te pakken. Ze liggen op een andere plek dan ik dacht. Ik haast me en draai de kraan open. In de verte hoor ik zijn stem: ‘Annette, lieverd, je moet opschieten.’

De laatste nacht dat hij bij me was, staat me weer duidelijk voor de geest. Ik had een slaaptablet in zijn whisky gedaan. Ik hoopte dat hij in slaap zou vallen en bij me zou blijven. Maar hij vertrok toch, het was half drie 's nachts, omdat hij thuis spullen moest halen voor zijn vliegreis de volgende ochtend. Niet naar een congres dus... Om half vijf in de ochtend reed hij tegen een boom. Pas nu begrijp ik waarom hij zo lang over de rit naar zijn huis had gedaan.

Ik gooi de slaaptabletten in de prullenbak. Zijn stem is verstomd.

© Anne van Amsterdam
December, 2025